

Geir Arne Johansen (1969-2006)

PÅ VEGNE AV KOLLEGER OG VENNER

Berit Sivertsen Sørvig

OG

Elin Antoniussen

PUBLISERT 2. oktober 2007

Geir Arne døde lillejulaften 2006. For familie, slekt og venner kom ikke denne tunge beskjeden uventet. Han hadde slåss så mye og så lenge med sykdommen.

Geir Arne kom til Barne- og ungdomspsykiatrisk avdeling som psykologistudent i 1995 for å få hovedpraksis på poliklinikken i Bodø. Etter embetseksamen ved Universitet i Bergen i 1996 begynte han å arbeide som psykolog på BUP, Bodø.

Geir Arne var en kollega som var opptatt av utviklingen av faget. Klinisk arbeid, relevant forskning knyttet til klinisk arbeid og profesjonens plass i helsetilbudet for barn og ungdom opptok han sterkt. Han var en faglig godt oppdatert psykolog; han ble tidlig en pådriver for å ta i bruk nye utredningsmetoder for å få en mer omfattende oversikt og bedre forståelse av årsaksforhold og utviklingsforløp ved psykiske vansker hos barn og ungdom. Denne interessen tok han med seg til Ungdomsavdelingen, hvor han begynte å arbeide i 1999. Han viste en romslighet i møte med ungdom og deres nærmeste som for oss kollegaer så ut til å gi dem stor frihet og trygghet til å uttrykke seg om det mangfoldige og smertelige i sitt liv. Han hadde faglig og menneskelig innsikt til å brette om på begrensende analyser og få fram nye spørsmål. På Ungdomsavdelingen gjorde han også et viktig utviklingsarbeid i forhold til innføring av nye metoder til utredning av ungdom både før, under og etter innleggelse.

Geir Arne hadde et sterkt faglig engasjement og en stå-på-vilje, men erkjente at han måtte rasjonere med kreftene etter som sykdommen stadig mer preget hverdagen. Han valgte å gå ned i noe redusert stilling da han i tillegg til jobben også skulle være

familiemann og småbarnspappa. Han var imponerende åpen om sin helsetilstand. Denne åpenheten gav muligheten til tilrettelegging slik at han kunne arbeide klinisk også etter at hans sykdom kunne slå ut i større eller mindre epileptiske anfall på jobb.

Vi arbeidskollegaene visste i detalj hva vi skulle gjøre i gitte situasjoner. Hans trygghet i sykdommen reduserte andres utrygghet i møte med han.

Etter hvert ble det tungt for Geir Arne å stå i vanlig klinisk arbeid med ungdommer og deres pårørende på Ungdomsavdelingen. Avdelingens behandlingsprogram hadde han selv bidratt til å utvikle, og han var engasjert i å få vite hvordan det gikk med ungdommene etter utskrivning. I tillegg til klinisk arbeid hadde han en våken interesse for, og kompetanse på, forskning. De siste to årene gjennomførte han en etterundersøkelse av tidligere innlagte ved Ungdomsavdelingen og maktet å slutføre arbeidet tross en stadig dårligere helsetilstand.

I tillegg til sitt vanlige arbeid var Geir Arne i en årrekke engasjert i fagforeningsarbeid som leder av Nordlandsavdelingen av Norsk Psykologforening, hvor han gjorde et viktig arbeid. Geir Arne var lett å spørre, og han var aldri redd for å påta seg arbeidsoppgaver.

Han var med på innflyttingen i BUPA sine nye lokaler den 11. september, hvor han kom på plass i nytt kontor. Han drøftet med ledelsen nye muligheter for forskningsoppgaver – engasjert som vanlig. Så sent som 24. oktober var han til stede under den formelle åpningen av nybygget. Først i oktober var hans kollegaer på Ungdomsavdelingen sammen med han samlet for siste gang. I denne avdelingen hadde han hatt sin lengste og mest intense arbeidsperiode, og den gjensidige gleden over å være sammen var så sterk. Han snakket om oppgaven han jobbet med og som måtte redigeres litt til, og om svulsten som vokste. Mer enn mange klarte han å se livets mulighet og dødens sannsynlighet foran seg samtidig. Vi var sammen om vemodet ved å se at tiden holdt på å gå mot sin ende for han.

Geir Arne gledet seg sammen med oss over musikken – tonen og instrumentets vare uttrykk.

Gjennom den lange sykdomsperioden klaget han aldri over sin helsetilstand, og var fast innstilt på å leve så normalt som mulig. Han syklet på jobben på tross av epilepsien, og var innstilt på å jobbe så lenge som mulig. Han så ut til å ha en jernvilje. Vi husker han som en inkluderende, snill, vennlig og alltid hjelpsom kollega. Og som et utpreget positivt menneske med mye engasjement og mye livslyst. Han hadde en utpreget humoristisk sans og han lo lett og ofte.

Som privatperson og venn var Geir Arne en inkluderende og raus person, som var åpen og interessert i andre mennesker, deres ideer og tanker. Han livsglede viste seg også ved at han var aktiv og glad i naturen, og i å reise og treffe nye steder og mennesker.

Sykdommen preget Geir Arne og satte de siste årene begrensninger på hans funksjon, men uten at dette tok fra ham livsgleden eller viljen til å fortsatt leve og oppleve så mye han kunne. Han klarte også å holde en positiv innstilling til livet og fremtiden hele

veien, og sjelden eller aldri klaget han over sykdommen eller bekymringer og plager den medførte.

Geir Arne vil også huskes som en utrolig snill familiefar med dyp kjærlighet til Inger, og stor tålmodighet, engasjement og kjærlighet overfor barna.

For Inger, deres to barn Oda og Markus og øvrig familie, er tapet smerteligst.

Vi andre savner Geir Arne dypt som fagperson, kollega og venn, og minnes han med takknemlighet.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 44, nummer 10, 2007, side 1292-1293

PÅ VEGNE AV KOLLEGER OG VENNER

Berit Sivertsen Sørvig

OG

Elin Antoniussen